

Arrest

nr. 152 431 van 14 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in 1987 in het dorp Sahib Zadgan in de regio Hakimabad van het district Khogyani van de provincie Nangarhar. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtoun van etnie en soennitisch moslim van religie.

Op 26 mei 2007 huwde u met een meisje van Pirakhel en ook in 2007 begon u te werken als leraar op de school Wazir Jihadi Lycee. U heeft drie zonen en een dochter. Uw schoonvader, S.F.P., was kolonel van de politie en werkte als directeur mensenrechten in het districtscentrum van Khogyani. Zijn broer, S.A.P., was presentator van het komische programma "Khanda pa sapoo kee" op de nationale TV van Nangarhar. Beiden werden omwille van hun werk bedreigd door de taliban, maar zetten hun professionele activiteiten verder. In 2011 werd uw schoonbroer S. vermoord, u vermoedt door de taliban omdat zijn vader zijn werk niet stop zette.

Op een nacht in juni 2012 deden leden van de taliban een inval in het huis van S.A.P. in Pirakhel. Toen u de volgende ochtend samen met uw schoonvader, schoonmoeder en schoonbroer naar Pirakhel ging werden jullie aangevallen door gewapende mannen. In het vuurgevecht werden de drie aanvallers gedood en raakte uw schoonvader gewond. Bleek dat de drie mannen talibs waren. Uw schoonvader werd voor verzorging overgebracht naar het ziekenhuis in Bagram. U ging met hem mee en bleef daar vier dagen. Op de tweede dag belde u naar huis en uw broer vertelde u dat het gerucht de ronde deed dat het u was die de taliban had vermoord want men had u met het wapen gezien en een van de taliban was van een dorp op een half uur van u vandaan, Salim Chinar. Uw broer zei u dat dit serieus was en dat u het land zou moeten verlaten. Toen u na vier dagen terugkeerde naar Jalalabad had uw schoonbroer al een smokkelaar gevonden. U bleef een nacht bij een verwant van uw schoonvader die ook bij de veiligheidsdiensten werkte en de volgende dag begon u uw reis naar België via Iran, Turkije, Griekenland en Italië. Op 6 november 2012 kwam u hier aan en de volgende dag vroeg u asiel aan.

Na het incident verhuisde uw schoonvader met zijn gezin naar het districtscentrum voor de veiligheid. In februari 2013 werd een neef van u gearresteerd op verdenking van lidmaatschap van de taliban. Die neef had u voordien al eens gevraagd de banden met uw schoonvader te verbreken. In maart 2013 stuurde uw vader uw vrouw en vier kinderen naar uw schoonvader omwille van de veiligheid. talibs waren namelijk naar uw huis geweest op zoek naar u en dreigden daarbij uw gezin kwaad te doen als ze u niet te pakken kregen.

Op 30 mei 2013 oordeelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire Beschermingsstatus toegekend kon worden bij gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielmotieven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde in haar arrest van 18 oktober 2013 de beoordeling van het CGVS.

U keerde niet naar uw land van herkomst terug maar diende een tweede asielaanvraag in op 16 januari 2014. In uw tweede asielaanvraag herhaalt u uw initiële asielmotieven. U voegt eraan toe dat uw broer een brief van de taliban ontving waarin u bedreigd werd. Eveneens vernam u dat de taliban bij uw vader binnenviel omdat ze vernamen dat u in België in een kerk verbleef. U meldt tevens het voorbeeld van een man die na zijn verhuis naar Jalalabad door de taliban gedood werd, om aan te tonen dat Jalalabad voor u niet veilig is. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u neer: twee nieuwsberichten over een aanval op het huis van uw schoonvader, een brief van de taliban met vertaling, een enveloppe, een email van mevrouw W., de gegevens van twee elektronische identiteitskaarten en een nota van uw advocaat.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de verklaringen die u in uw tweede asielaanvraag aflegt volledig overeenkomen of voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name dat u vervolging vreest vanwege de taliban omwille van uw vermeende betrokkenheid bij het vuurgevecht waarbij leden van de taliban omkwamen (CGVS 21/5/2014 p.5,8). Er moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag uw eerdere asielmotieven, die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, herhaalt en beweert dat de taliban nog steeds naar u op zoek is, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven op te heffen.

Daarnaast vertelt u dat de taliban uw vader sloegen omdat ze vernomen hadden dat u in een kerk in België verbleef. U gelooft dat de taliban via de media vernam over uw verblijfsomstandigheden in België. U vertelt dat jullie geïnterviewd werden door verschillende televisiekanalen. Als u om verduidelijking gevraagd werd, blijkt evenwel dat u niet geïnterviewd werd en dat u niet in een video-opname in de kerk voorkomt, maar dat u slechts gefilmd werd tijdens de protestmars naar Mons (CGVS 21/5/2014 p.5). Derhalve moet er besloten worden dat u, zeker in het licht van de vaststelling dat u eerder bedrieglijke verklaringen aflegde over de door u gekende vervolgingsfeiten van de taliban, nalaat aan te tonen dat u omwille van uw verblijf in een kerk in België bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban zou kennen.

De neergelegde stukken kunnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. De twee nieuwsberichten handelen over een aanval op uw schoonvader. U wordt niet vermeld in de nieuwsuitzendingen waardoor de stukken uw verklaarde betrokkenheid bij het conflict niet kunnen onderbouwen (DVZ Verklaringen Meervoudige Aanvraag punt 15 en 17). U vertelt dat u met de stukken over de aanslagen op uw schoonvader wilt aantonen dat de argumentatie van het CGVS die zou luiden dat als u in uw regio kan verblijven indien uw schoonvader dit ook kan, wilt onderuithalen. Er moet

echter op gewezen worden dat een dergelijke argumentatie niet door het CGVS gehanteerd werd in haar beslissing van 30 mei 2013.

Over de twee print-outs van de gegevens van een elektronische identiteitskaart vertelt u dat ze toebehoren aan twee dorpsgenoten van u die uw problemen willen bevestigen (CGVS 21/5/2014 p.8). Uw bewering wordt evenwel nergens in de neergelegde stukken bevestigd. Aan de email van mevrouw W. kan evenmin bewijswaarde worden toegekend. U vermoedt dat mevrouw W. voor het Rode Kruis werkte en er door uw echtgenote gecontacteerd werd (CGVS p.8,9). Uit de neergelegde email die mevrouw W. aan uw advocaat stuurde, kan nergens haar identiteit, haar functie of haar bevoegdheid tot het afleveren van een objectieve bevestiging van voorgedane feiten afgeleid worden. Bij gebrek aan objectieve bewijswaarde kan het stuk uw asielaanvraag niet ondersteunen. Wat de dreigbrief van de taliban betreft moet er op gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker.

In zijn nota stelt uw advocaat dat het beroep dat u uitoefende in Afghanistan als een risicoprofiel beschouwd wordt in richtlijnen van het UNCHR van 6 augustus 2013. Uw advocaat voegt eraan toe dat uw verblijf in het Westen u kwetsbaarder maakt ten aanzien van de taliban. Daarnaast wijdt uw advocaat uit over de bijzondere kwetsbaarheid van de internally displaced people (idp's) in Afghanistan en de moeilijke levensomstandigheden in Kabul. De door uw advocaat in zijn nota opgeworpen argumenten, waaruit hij concludeert dat een intern vluchtalternatief in uw geval niet redelijk is, worden hieronder besproken. Wat uw vrees omwille van uw functie als leraar betreft, moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op vervolging omwille van een tewerkstelling bij de overheid afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op vervolging loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid ervan niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hoewel u vier jaar heeft gewerkt als leraar meldt u overigens nergens in uw asielaanvragen dat u omwille van uw werkzaamheden vervolgd werd of bij terugkeer naar Afghanistan omwille van uw functie vervolging vreest. Daar u noch uw advocaat staft dat u omwille van uw profiel van leraar internationale bescherming nodig heeft, moet er besloten worden dat u nalaat uw vrees op vervolging vanwege uw tewerkstelling aan te tonen. Evenmin wordt er in de nota verduidelijkt hoe de taliban bij uw terugkeer naar Afghanistan zou weten dat u in het Westen verbleef en waarom dit gegeven u "nog kwetsbaarder" maakt ten aanzien van de taliban. Aangezien de door u verklaarde vrees voor de taliban omwille van uw vermeende verantwoordelijkheid voor het doden van drie talibs door het CGVS en de RvV ongeloofwaardig wordt bevonden en uw vrees voor de taliban omwille van uw profiel als leraar niet aangenomen kan worden, vervalt deze uitspraak als ongegrond in het kader van uw asielaanvraag. Wat de opmerkingen in de nota aangaande de levensomstandigheden van de Idp's in Afghanistan en de levensomstandigheden in Kabul betreft, dient opgemerkt dat de beschreven situatie in de hoofdstad geen uitstaans heeft met uw persoonlijke situatie en dat er nergens uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u bij terugkeer tot een idp zou verworden en de beschreven levensomstandigheden zou kennen.

Gezien al deze vaststellingen moet besloten dat u er doorheen de nieuw aangebrachte elementen in uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent de geloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat

de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviseerd. Het aantal aanslagen is

relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de beslissing van de commissaris-generaal van 30 mei 2013 werd geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c in het district Khogyani kunt vermijden door u in uw provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen. U bent immers een volwassen man, die na het afstuderen van het middelbaar onderwijs een tweejarige voorgezette opleiding voltooide (CGVS 26/3/2013 p.8). Naast uw moedertaal Pashtou beheerst u ook de andere landstaal, het Dari (CGVS 26/3/2013 p.8). U werkte zo'n vier jaar als leraar en de vraag of u in Jalalabad opnieuw als leraar aan de slag kan beantwoordt u bevestigend (CGVS 26/3/2013 p.8,9; CGVS 21/5/2014 p.7). Verder toonde u ook aanzienlijk initiatief en ondernemingsvermogen door uw komst naar Europa en door aanvragen te doen voor een studie in India (CGVS 26/3/2013 p. 8). Bij vestiging in Jalalabad kan u overigens rekenen op de steun van uw schoonvader. Uw schoonvader heeft immers familie in Jalalabad waarbij u eerder verbleef, en bovendien werkt de broer van uw schoonvader in deze stad. Ook werkte uw schoonvader jarenlang in een vooraanstaande functie op het provinciale politiehooftkwartier in Jalalabad. Zijn tewerkstelling in Jalalabad maakte dat uw schoonvader onder andere met de gouverneur en de politiechef van uw provincie een goede band heeft (CGVS 26/3/2013 p.6,13,14; CGVS 21/5/2014 p.4). Er kan dan ook redelijkerwijs gesteld worden dat u zich bij vestiging in Jalalabad kunt beroepen op het familie-, vrienden- en kennissen-netwerk van uw schoonvader aldaar. Als hinderpalen voor uw hervestiging bij terugkeer naar Afghanistan in de stad Jalalabad wijst u naar uw vrees voor de taliban, beweert u niet vertrouwd te zijn met de stad Jalalabad en wijst u erop dat u kinderen heeft (CGVS 21/5/2014 p.7). Om aan te tonen dat Jalalabad niet veilig voor u is vertelt u over een man die na zijn verhuis naar Jalalabad door de taliban gedood werd. U staft uw bewering evenwel niet en bovendien kan er gezien de vastgestelde bedrieglijkheid geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor de taliban (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 21). Dat u zegt de stad Jalalabad niet te kennen, kan niet als belemmering beschouwd worden, aangezien u reeds enkele keren de stad bezocht en gezien het netwerk in Jalalabad waarover u beschikt (CGVS 21/5/2014 p.7). Dat u in Jalalabad ook in het onderhoud van uw kinderen moet voorzien, mag gezien het aanwezige netwerk en uw overtuiging dat u in Jalalabad uw eerdere werk opnieuw kan uitvoeren eveneens niet voor problemen zorgen. In zijn nota stelt uw advocaat dat er weinig kans is dat u een vaste tewerkstelling zou bekomen in Jalalabad en dat u in Jalalabad niet over een sterk familiaal netwerk beschikt. Zoals hierboven blijkt wordt deze stelling niet gedragen door de elementen uit uw dossier. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 18 oktober 2013 de redelijkheid van het intern vluchtalternatief.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 48/3, 48/4, § 2, c), 48/5, § 3, 57/6/2 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Het is verzoeker niet duidelijk op welke informatie verweerder zich steunt om zijn stelling te staven dat er op de weg tussen de internationale luchthaven van Kabul en Jalalabad slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten. Verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nummer 119 374 van 21 februari 2014 en meent dat nergens in de update van de COI Focus van 25 juni 2014 het punt betreffende de bereikbaarheid van Jalalabad werd geactualiseerd. Verder voert verzoeker aan dat in een groot aantal recente beslissingen van verweerder inzake personen met een gelijkaardig profiel (hogere opleiding, talenkennis, reiservaring, netwerk) een “*vestiging naar Jalalabad*” niet meer weerhouden werd als redelijk intern vestigingsalternatief en hij begrijpt niet waarom verweerder niet dezelfde redenering aanhoudt inzake verzoekers huidige asielaanvraag.

Verzoeker meent dat het niet redelijk is dat hij een beroep kan doen op een familienetwerk nu uit zijn verklaringen blijkt dat dit netwerk zelf bedreigd wordt. Hij meent tevens dat nergens uit zijn relaas blijkt dat zijn schoonvader een daadwerkelijk en betrouwbaar netwerk heeft in Jalalabad waarop hij een beroep zou kunnen doen. Het gaat hoogstens om een broer van zijn schoonvader, zonder dat vaststaat of dit heden nog effectief het geval zou zijn. Zijn schoonvader heeft nooit in die mate in Jalalabad gewerkt om er te kunnen beschikken over een netwerk waarop verweerder doelt. De relevantie van zijn verklaringen tijdens zijn gehoor van 26 maart 2013 op het moment van het nemen van de bestreden beslissing wordt door verzoeker in twijfel getrokken. Uit pagina 4 van zijn gehoorverslag van zijn gehoor op 21 mei 2014 blijkt volgens hem geenszins dat hij nog over een netwerk in Jalalabad zou beschikken. Ook tussen het laatste gehoor en de bestreden beslissing zijn zeven maanden verlopen. Gelet op de volatiele en onvoorspelbare omstandigheden in Afghanistan kan er veel veranderen in zeven maanden, aldus verzoeker. Verweerder maakt onterecht abstractie van het feit dat verzoeker vader is van vier jonge kinderen, hetgeen een vestiging in Jalalabad zeer onrealistisch maakt. Met zijn stelling dat zij overal werk kan vinden, bedoelde verzoeker dat hij overal werk kon vinden om zijn familie te onderhouden op plaatsen waar dit voor hem en zijn familie veilig en realistisch zou zijn. Uit geen enkel objectief gegeven in het administratief dossier kan volgens hem opgemaakt worden dat hij in voldoende mate gekend is met Jalalabad om er zich alleen te kunnen vestigen. Hij is er slechts drie à vier keer in zijn leven geweest.

Vervolgens verwijst verzoeker naar arrest nummer 224 276 van de Raad van State van 5 juli 2013, waarin wordt gesteld dat verweerder het redelijk karakter van het voorgestelde intern vestigingsalternatief niet voldoende bestudeerde. Volgens “*de institutionele actoren op het veld*” moet het begrip “redelijkheid” aan bepaalde kwalificaties voldoen. Verzoeker verwijst naar informatie van UNHCR, onder andere over de positie van terugkeerders, IDP's en vergelijkbare kwetsbare groepen in Afghanistan. Hij stelt dat grote voorzichtigheid aan de dag gelegd moet worden bij het vaststellen van een intern vestigingsalternatief. Een vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk is niet voldoende; er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn. Tevens dient de mogelijke verblijfplaats bepaald te worden, omdat anders het risico te groot is dat de persoon ontheemd zal geraken. “*Het is wel mogelijk dat in bepaalde gevallen de mensen genoeg autonomie hebben om een alternatief te vinden zonder externe hulp. Dit is zeker niet het geval voor Afghanen met kwetsbare profielen. Verder moet dan expliciet aangetoond worden dat er in de praktijk geen risico bestaat om ontheemd te geraken.*” Verzoeker meent dat door verweerder geen bruikbare informatie wordt bijgebracht over het werkaanbod, de toegang tot huisvesting en andere basisrechten en behoeften, “*terwijl dergelijke informatie nochtans strikt noodzakelijk is voor het bepalen van de redelijkheid van het intern vluchtalternatief rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de zaak; dat wanneer er familieleden in een stad aanwezig zijn, dit volgens het CGVS voldoende is om het intern vluchtalternatief toe te passen zonder dat daarbij hun concrete levensomstandigheden worden onderzocht*”. Tevens voert verzoeker aan dat de toepassing van het intern vestigingsalternatief pas ter kennis wordt gebracht in de bestreden beslissing, terwijl er geen expliciet onderzoek plaatsvond tijdens het gehoor omtrent dit punt, “*voor zover dit gehoor effectief heeft plaats gevonden wat in casu niet het geval is geweest*”.

Door de hervestiging in de grote steden komt de leefbaarheid van de Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan, zodat er humanitaire noodtoestanden ontstaan. De werkelijke levensomstandigheden van de stedelijke bevolking dient in rekening te worden gebracht om na te gaan of zij in de praktijk nog steun kunnen bieden aan familieleden. Jongeren opgeleid in Europa bevinden zich meestal in een nadelige situatie bij het vinden van werk; dit werd volgens verzoeker vastgesteld in verschillende studies. Hij meent dat de grote onzekerheid over de nabije toekomst in Afghanistan geen ruimte biedt voor het bepalen van een duidelijk intern vestigingsalternatief voor verzoeker.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder samen met een aanvullende nota op 28 augustus 2015 de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9): de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 10 maart 2015 (bijlage 1) en de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (bijlage 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van zijn vluchtelingenstatuut. Hij gaat enkel in op het in de bestreden beslissing vastgestelde intern vestigingsalternatief in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft de motieven aangaande de vluchtelingenstatus, dient er evenwel op gewezen dat verweerder in de bestreden beslissing niet dienstig kan verwijzen naar zijn beslissing van 30 mei 2013 in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. 's Raads arrest nummer 112 249 van 18 oktober 2013, dat kracht van gewijsde heeft, is immers in de plaats gekomen van de beslissing van de commissaris-generaal, gelet op de devolutieve werking van het beroep tegen deze beslissing. Voor het overige dient vastgesteld dat de motieven in de bestreden beslissing die noopten tot de weigering van de vluchtelingenstatus, steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, zodat zij door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar

en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze “volkomen veilig” is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter in tegenstelling tot wat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. (COI Focus; *Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad*, 12 en 13, 10 maart 2015).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of

ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus “Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan” van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat er in de stad Jalalabad geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering “IS in Khorasan” kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de beslissing van de commissaris-generaal van 30 mei 2013 werd geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) in het district Khogyani kunt vermijden door u in uw provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen. U bent immers een volwassen man, die na het afstuderen van het middelbaar onderwijs een tweejarige voorgezette opleiding voltooide (CGVS 26/3/2013 p.8). Naast uw moedertaal Pashtou beheerst u ook de andere landstaal, het Dari (CGVS 26/3/2013 p.8). U werkte zo'n vier jaar als leraar en de vraag of u in Jalalabad opnieuw als leraar aan de slag kan beantwoordt u bevestigend (CGVS 26/3/2013 p.8,9; CGVS 21/5/2014 p.7). Verder toonde u ook aanzienlijk initiatief en ondernemingsvermogen door uw komst naar Europa en door aanvragen te doen voor een studie in India (CGVS 26/3/2013 p. 8). Bij vestiging in Jalalabad kan u overigens rekenen op de steun van uw schoonvader. Uw schoonvader heeft immers familie in Jalalabad waarbij u eerder verbleef, en bovendien werkt de broer van uw schoonvader in deze stad. Ook werkte uw schoonvader jarenlang in een vooraanstaande functie op het provinciale politiehooftkwartier in Jalalabad. Zijn tewerkstelling in Jalalabad maakte dat uw schoonvader onder andere met de gouverneur en de politiechef van uw provincie een goede band heeft (CGVS 26/3/2013 p.6,13,14; CGVS 21/5/2014 p.4). Er kan dan ook redelijkerwijs gesteld worden dat u zich bij vestiging in Jalalabad kunt beroepen op het familie-, vrienden- en kennissen netwerk van uw schoonvader aldaar. Als hinderpalen voor uw hervestiging bij terugkeer naar Afghanistan in de stad Jalalabad wijst u naar uw vrees voor de taliban, beweert u niet vertrouwd te zijn met de stad Jalalabad en wijst u erop dat u kinderen heeft (CGVS 21/5/2014 p.7). Om aan te tonen dat Jalalabad niet veilig voor u is vertelt u over een man die na zijn verhuis naar Jalalabad door de taliban gedood werd. U staft uw bewering evenwel niet en bovendien kan er gezien de vastgestelde bedrieglijkheid geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor de taliban (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 21). Dat u zegt de stad Jalalabad niet te kennen, kan niet als belemmering beschouwd worden, aangezien u reeds enkele keren de stad bezocht en gezien het netwerk in Jalalabad waarover u beschikt (CGVS 21/5/2014 p.7). Dat u in Jalalabad ook in het onderhoud van uw kinderen moet voorzien, mag gezien het aanwezige netwerk en uw overtuiging dat u in Jalalabad uw eerdere werk opnieuw kan uitvoeren eveneens niet voor problemen zorgen. In zijn nota stelt uw advocaat dat er weinig kans is dat u een vaste tewerkstelling zou bekomen in Jalalabad en dat u in Jalalabad niet over een sterk familiaal netwerk beschikt. Zoals hierboven blijkt wordt deze stelling niet gedragen door de elementen uit uw dossier. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 18 oktober 2013 de redelijkheid van het intern vluchtalternatief.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.”

Verzoeker slaagt er in onderhavig verzoekschrift immers niet in de pertinente motieven ter zake te weerleggen. Waar verzoeker niet weet op basis van welke informatie verweerder stelt dat Jalalabad veilig te bereiken is via de weg tussen Kabul en Jalalabad, kan dienstig verwezen worden naar pagina 34 van de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 25 juni 2014 (zie map “Landeninformatie”). Verzoeker uit weliswaar commentaar op het “geüpdatete gehalte” van deze informatie, doch hij blijft steken in blote beweringen aangezien hij zelf geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Waar verzoeker verwijst naar beslissingen van de commissaris-generaal in asielaanvragen van andere Afghanen, dient erop gewezen dat ieder dossier individueel beoordeeld wordt. Waar hij verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt ook door de Raad individueel beoordeeld. Waar verzoeker aanvoert dat verweerder niet aantoonde dat vaststaat dat zijn schoonvader heden nog effectief over een daadwerkelijk en betrouwbaar netwerk beschikt in Jalalabad, dient vastgesteld dat verzoeker opnieuw niet verder komt dan het opwerpen van blote beweringen. Immers, hij brengt geen enkel element bij waaruit zou kunnen blijken dat zijn verklaringen over zijn schoonvader heden niet meer met de werkelijkheid overeenstemmen. Dat zijn schoonvader niet beschikt over een netwerk zoals verweerder het bedoelde, is eveneens een gratuite bewering, gezien verzoeker verklaarde dat zijn schoonvader jarenlang een vooraanstaande functie had op het provinciale politiehooftkwartier in Jalalabad en een goede band heeft met de gouverneur en de politiechef van Nangarhar (gehoorverslag CGVS 23 maart 2013, p. 6, 13, 14 en gehoorverslag CGVS 21 mei 2014, p. 4). Verweerder kon uit deze verklaringen redelijkerwijze afleiden dat verzoekers schoonvader wel degelijk over een uitgebreid netwerk in de stad Jalalabad beschikt. Dat verzoeker dit tracht te minimaliseren in onderhavig verzoekschrift, is niet in overeenstemming met zijn verklaringen en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn pogingen om zichzelf een dermate profiel aan te meten dat een intern vestigingsalternatief voor hem in de stad Jalalabad niet redelijk zou zijn. Hetzelfde geldt voor zijn stelling in onderhavig verzoekschrift dat hij met zijn verklaring dat hij steeds overal werk kan vinden, bedoelde dat hij overal werk kan vinden om zijn familie te onderhouden op plaatsen waar dit voor hem en zijn familie veilig en realistisch zou zijn. Dit is niet meer dan een loutere *post factum*-verklaring, aangezien dergelijks geenszins blijkt uit zijn verklaringen tijdens zijn gehoor. Verder toont verzoeker op geen enkele manier *in concreto* aan waarom een hervestiging in Jalalabad “uiteraard zeer onrealistisch” zou zijn omdat hij vader is van vier jonge kinderen. Waar verzoeker verwijst naar nota’s en rapporten van UNHCR met betrekking tot het intern vestigingsalternatief en de toepassing ervan in Afghanistan, dient erop gewezen dat deze informatie betrekking heeft op de humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij in Jalalabad over een familiaal netwerk beschikt dat voldoende vermogend is om hem op te vangen waardoor hij geenszins in een vergelijkbare situatie zit met deze van de interne ontheemden. Bovendien handelen deze rapporten over de humanitaire situatie, die weliswaar precair is, doch verzoeker toont niet aan dat hij *in concreto* terecht zal komen in omstandigheden die een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Evenmin blijkt uit deze rapporten dat het vermijden van dergelijke omstandigheden (zo goed als) onmogelijk is. Er is verder geen enkele rechtsregel die bepaalt dat bij het vaststellen van een intern vestigingsalternatief de asielzoeker vooraf hiervan in kennis dient te worden gesteld of dat er hieromtrent tijdens het gehoor een expliciet onderzoek dient plaats te vinden. Verzoeker kan in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat er *in casu* geen gehoor heeft plaatsgevonden, aangezien dit wel degelijk het geval is (administratief dossier, stuk 6). Er kan evenmin worden ingezien op welke wijze zijn opmerking dat jongeren die in Europa opgeleid worden, zich meestal in een nadelige situatie bevinden bij het zoeken naar werk, dienstig is, aangezien verzoeker nooit verklaarde in Europa te zijn opgeleid.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing naar arrest nummer 224 276 van de Raad van State van 5 juli 2013 is niet dienstig.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER